

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

De verbosis iudicibus, & elatis. xxvii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

Nam sicut populi peccatū delictū est, quādo princeps iustus fuit, sic principis est peccatū, quādo iudices iniqui erunt. Bonus iudex sicut nocere ciuib⁹ nescit, ita prodesse omnib⁹ nouit. Aliis enim praestat celsura iustitiae, aliis bonitate. Iudicia sine personarum acceptione suscipit, non inuenit iustitiam, auaritia flamma, nec studet auferre alteri, quod cupiat sibi. Boni iudices, iustitiam ad solam obtinent salutem aeternam suscipiunt, nec eam muneribus acceptis distribuunt, ut dum de iusto iudicio temporalia iura non petant, praemio aeterno ditentur. Omnis qui iustitiam in stateram in manu gestat, in utroque penso iustitiam, & misericordiam portat: sed per iustitiam reddit peccati sententiam, per misericordiam peccati temperat poenitentiam. In isto libramine quaedam per aequitatem corrigat, quaedam uero per miserationem indulgeat. Quod Dei iudicia oculis suis praeponeat, semper timens tremensque in omni negotio reformidat, ne de iustitiae tramite deuias cadat, & unde iustificatur, inde potius condemnatur.

De prauis iudicibus Cap. XXVI.

Ex dictis eiusdem.

NE Minem stultorum vel improborū oportere iudicari esse. Nam stultus per ignauiam ignorat iustitiam, improbus per cupiditatem corrumpit ipsam quam dicit iustitiam. Grauius lecerā ut pauperes a prauis iudicibus, quam a cruentissimis hostibus. Nullus enim praedo tam crudelis in alienis, quam iudex iniquus in suis. Latrones in antra faucibus ac latebrosis iacentes insidias ponunt, & rapacitatis auaritia seuiunt. Hostes in aliorum sanguine tantum intendunt: iudices quasi crudelissimi carnificum, opprobrio sua subiectorum vitam extinguunt, & enim destruant multi sunt: rari sunt qui populos legum & iustitiae regant. Plerunque & boni iudices sunt, sed in se ipsos rapaces habent, horum figura, ut ait quidam, scilla pingitur, atque describitur. Ipsa quidem humanitate, sed capitibus canini accincta & circumdata. Non aliter quibusdam potestatibus accidit, ut ipsorum humanitas iniquorum sociorum perturbet. Sepe iudices pro cupiditatis causa, aut differunt, aut peruertunt iudicia, & huiusmodi coeptra partium negotia, quousque mar supra eos qui causantur exhauriat. Quando enim iudicant, non

sed dona desiderant, & sicut negligētes sunt in discussione causantū, sic in eorū dāno solliciti sunt. Iudices prauī, iuxta Prophetā vocem, quasi lupi vespere nō relinquunt in mane, hoc est, de præsēntis vitæ tantūm cōmodis cogitant, nō de futuris. Vita enim ista vespere: futura verō mane accipiunt. Et bene ait quasi lupi, quia luporum more cuncta diripiunt, & vix pauca pauperibus derelinquunt.

De verbosis iudicibus, & elatis. Cap. XXVII.

Verbosi iudices, & elati, vt sapientes videantur, non discutiunt causas, sed asserant, sicq; cōturbant iudicij ordinem, dum suo nō contenti officio, aliena præsument, quidam dum iudicare incipiunt irascuntur, ipsamq; iudicij sententiam in insaniam vertēt, de quibus rectē per prophetam dicitur, qui conuerunt in furorem iudicium. Qui iratus iudicat, in furorem iudicium mutat, & ante protert sententiam quā agnoscat. Furor in iudice, inuestigationem veri non valet attingere: quia mēs eius turbata furore, ab inscrutatione alienatur iustitiæ. Iracundus iudex iudicij examen plenē cōtrueri non valet: quia caliginē furoris non videt. Qui autem repulso furore discutiit, facilius ad cōtundendam veritatem mentis serenitate consurgit: & sine vlla perturbatione, ad æquitatis intelligentiam peruenit.

De premio remunerationis. Cap. XXVIII.

Qui rectē iudicat, & præmium remunerationis expectat, fraudem in Deo perpetrat: quia iustitiam quam gratis impartiri debet, acceptione pecuniæ vendit. Bona malè vtuntur, quia iustē pro temporali lucro iudicant. Tales quippe ad veritatem, non iustitiæ defensio, sed amor præmij prouocat. Quibus spes nummi subtrahitur, confestim à iustitiæ confessione recedunt. Acceptio nummorum præuicatio veritatis est. Vnde & pro iusto dicitur: Qui excutit manus ab omni munere, iste in excelsis habitat. Dives muneribus cito corrumpit iudicem: pauper autem dum non habet quod offerat, non solūm audiri contempitur, sed etiam & contra veritatem opprimitur. Cito violatur auro iustitia, nullamque reus pertimescit culpam, quam redimere nummis existimat. Plus enim obtinet mentem censoris amor lucri, quā æquitas iudicij.

Ex libro
Officior.
S. Isidor.

Ex eodē.